jälle olid naad wapraste weriste peadega tagasi löödud. Nüüd oli korraga köik waikne. Neid nähti nagu nõu pidawad. Sest tuli Julguril kartus, et naad aga ehk karjalaudad püüawad põlema pista. „Siis on ots käes!“ lisas ta.

Peagi nähti kaa ühe rööwli lauda juure minewad. Julgur tõstis püstoli, sihtis, lasi — kelm oli surnud omas weres maas. Wiha pärast tormas terwe rööwli salk ühe hoobiga maja peale ja hakkasid ukst murdma. Nüüd oli asi köige kardetawam. Julgur nägi juba ehmatusega ette ära, kuidas rööwlid saaks mässama ja möllama, kui naad kord sisse olid tungind — seal korraga nägid majalised, kuidas kelmid kuulatama jäid, siis üle pea kaela hobuse selga kargasid ja tuhat nelja kuni wiimane mees minema panid, mitu surnut platsile jättes. Warsti kuuldi kaa hooste kapjade kabinad ja üks hulk shandarmid nähti muist hoowi, muist rööwlide järäle töttawad. Julgur ei uskunud aga shandarmid enne, kuni need ennast täitsa kui kroonu teenrid olid tunnistanud, siis lasti need 6 meest sisse, kes olid jäetud, seda maja hoidma.

See oli wast abi õigel ajal!

Kärmas läks nüüd waatama, kuidas Liisiga lugu. Ta tegi ukse lahti, hüüdis tütart nime pidi — ei wastust ühtigi! Mees pani seda asja

imeks, astus kambri ja otsis teist ja mis nägi ta seal?

Üks neist rööwlitest oli katsunud, kambri wäikese ja kitsa aknast sisse pugeda. Aga kehakas mees ei saanud kaugele sellega, ei saanud wiimaks enam ei edasi ega tagasi ja nii rippus ta nüüd, jala warwastega ühe redeli ülema pulga peal ennast toetades, kitsas aukus, nagu hiir lõksus. Ja otse tema ees seisis Liisi, mõlemad käed rööwli käharpea paksus juukstes kinni ning wahtis nagu peast nõder ja hirmsalt silmi pööritades enese ette. Suure jõuga wantas ta kelmi pead wastu akna lauda, nõnda et, kui Kärmas sisse astus, mehel juba hing wäljas oli lämmastuse pärast.

Sõna lausumatta, liikumatta seisis Liisi seal, käed krambilt käharpeas kinni, nagu tahaks ta neid tuntud juukseid igaweste kinni pidada. Oma silmadega wahtis ta üsna lollilt ja wõeralt isa otsa, köik tema waatamine andis tunnistust ärarääkimatta ehmatusest ja hirmu tundmisest. Lühidelt ütelda — Liisi, see kena neiu ja õnnelik pruut, oli hoopis peast nõdraks läinud. Mitte sõnakest ei kuuldud enam tema suust, ega sõnud ta kaa ei raaskugi enam, kunni selle päewani, mill' pulmad pidid olema. Sellsammal päewal, mis ta nii kannatamatta meelega oli ootnud,